

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 35.

Anden Session.

19de Møde.

Tirsdagen den 5te November.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): Naar nu Lovgivningen, efterat den paa denne Maade ved flere Leiligheder har opmuntret Godseierne til at overlade Eiendommene under Betingelse af Jagtrettens Forbehold, naar nu Lovgivningen, siger jeg, kommer og fratager den Rettighed, som er reserveret, uden at kunne give Noget, som er en virkelig Erstatning derfor, saa forekommer det mig, at det er overordentlig naergaaende, og det forekommer mig, at den Usikkerhed, som derved kan opstaae, ikke blot om Eiendomsretten, men ogsaa med Hensyn til den Tillid, som man kan have til det Tilfagn, et Lovbud har givet, er en langt større Ulempe, end den, som kan skyde af, at der enkelte Steder er Folk, som, uden at være Grundeiere, ere jagtberettigede, og altsaa troer jeg paa ingen Maade, at det kan siges, at det Tilfælde er forhaanden, som Grundloven forudsætter, at Almeenvellet kræver Afsløsningen. Jeg troer tværtimod, at Almeenvellet lider langt mere ved den tvungne Afstaaelse end der vindes ved, at enkelte Jorder, som i Grunden ikke ere faare mange, befries for den Ulempe, som kan være forbunden med Jagtens Udøvelse, og i Særdeleshed vilde det være indlysende, hvis man kunde komme til en nogenlunde fyldstgjørende Lov angaaende Erstatning af Bildtskade; men ligesom jeg saaledes ikke finder, at den ene Betingelse er tilstede, at Almeenvellet fordrer det, saaledes mangler ganske og aldeles den anden Betingelse for Eiendommens tvungne Afstaaelse efter Grundloven, nemlig, at der skal gives en lovlig Erstatning derfor; thi det er vittentligt, at Trediemænd ikke kan bestemme, hvilken Erstatning En skal have for at afstaae

en saadan Jagtret. Man har sagt, at Affectionsvardi ikke kan erstattes; det er meget rigtigt, at En, der har en Gjenstand, som han sætter Affectionsvardi paa, ikke vil kunne faae den erstattet, naar den er ham berøvet, fordi det ikke er muligt at bestemme den; men just derfor er det, at man skal være omhyggelig for ikke at røre ved de Rettigheder, som have en Affectionsvardi. Men der er ogsaa en Betragtning af Vigtighed, som er gjort gjældende, at det Tab, en Jagteier lider ved at enkelte Grundeiere eller Grundbesiddere i hans District kunne sætte sig i Besiddelse af Jagtretten, bestaaer ikke i det Bildt, som kan skydes paa den Grund, men det bestaaer deri, at hele Jagten bliver forstyrret og usikker. Jeg er saaledes aldeles af den Mening, at Lovgivningen ikke bør gaae ind paa at stille den, som har en lovlig, contractsmæssig erhvervet Jagtret, ved denne imod hans Villie, og jeg maa herved bringe i Erindring at Jagtretten, som den nu er, aldeles intet Privilegium er. Den er Noget, som enhver Eier, uden Hensyn til, at han er en stor eller en lille Eier, uden Hensyn til Stand, har i samme Grad, og altsaa, hvad Had man ogsaa kan have imod Privilegier, saa kan man dog ikke have Had imod Jagtretten, som er bygget aldeles paa Grundeieendom eller paa lovlig Afstaaelse, som er sleet fra Grundeierne. Jeg er derimod fuldkommen enig i, at det for Fremtiden ikke bør tillades at adskille Jagtretten fra Grundeieendommen; thi jeg anser ikke denne Indskrænkning i den fremtidige Contractsfrihed for saa skadelig, som at man skulde omstyrte Tilliden til Eiendomsretten og til de Transactioner, som ere foregaaede i Tillid til Loven. Naar der nu er Spørgsmaal om endogsaa at gaae videre, og at overlade Brugerne eller visse Brugere ogsaa Rettighed til at afløse Jagtretten, saa kan jeg